

Myslíte si, že sonet, hexamet, či pentamet jsou tajné termíny ze slovníku kolegy Harryho Pottera? Tak si projděte tento tvůrčí počín, ať vás vyvedeme z omylu. Zkuste si najít definici těchto termínů – a pak podle této definice sestavit vlastní text.

Že je to šílené a nemožné?

Neřešte. Nemožné ihned, zázraky do tří dnů...

Ono se to už skutečně stalo...

Sonety z prváku

projekt 1A4

Grafická úprava a tisk

GymPrint Louny, ©2021

sonety z prváku

Chodila, chodila v lesíku temném sama.
Nemohla dočkat se ho, sluníčka, teplého dne.
Prozatím lesíkem chodila, strašlivě promrzlá, smutná.
Veliký, obrovský strach cítila, chladnou zem.

Slyšela praskání větvíček, pod nohama, ztuhlýma strachem.
Neměla možnosti jak utéci z temnoty ven.
Studený potůček zaslechla, studený větříček prolétl kolem ní.
Slyšela tlumený zvuk, dívka vykřikla hned.

Nepohla se, nezmohla se k ničemu, temnotu viděla teď.
Slyšela, viděla, nic, vysnila si odejít pryč.
Najednou pohnula se, otevřít povedlo se modroučké oči.

Sluníčko spatřila hned, teploučko cítila teď.
Cítila voňavé květiny, fialky, gerbery i růže.
Cítila pohodu, klid, neměla obavy víc.

Dívka v lese

Jednoho temného až hrozivě deštivého dne
Se musela do lesa krásná dívka vydat
Protože slíbila mák přinést k babičce dnes

Tak hned jak otevřela oči své, plán na cestu stvořený měla

Tak chladný a temný les, říkala dívka si
Avšak v ten moment, sluníčko ukázalo přírodní barvy
Jasně to oči se však ukázaly naprosto hned
A les byl najednou vnímaný úplně jinak než předtím

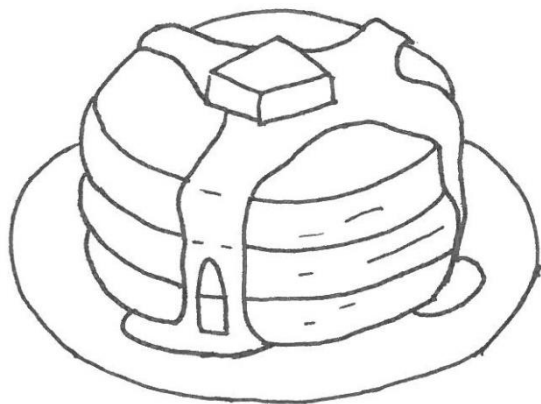
Na chladný a temný mráz nebylo pomyšlení už
Protože barvičky podzimu zahrnaly tu hrůzu lesa
Zvířátka vylezla hned a zmizel ten hrozný strach

Dívka mohla v klidu k babičce šťastná dojít
Z dálky viděla již opodál stojící dům
A byla nadšená, jakou to vybrala nádhernou cestu

U dědy každé voňavé ráno překrásné bylo.
Každý víkend u dědy spávali jsme.
Babiččin něžný laskavý hlásek vine se dolů.
„Kluci, pojd'te pomalu k snídani.”

Děti probouzí příjemná lahodná snídaně vůně.
Rychlostí světla zasedají ke stolu.
„Co tu voní?” Zeptá se Honzíček.

„To je přeci nadmíru jasné.” Odvětlí Jára.
Kluci zbystří a babičku zpozorují.
Ta hodná dáma ze své kuchyně s lívancem chvátá.
Hladoví hoši jí hnedka poděkují.

Nyní bylo klukům všechno naprosto jasné.
Nyní tu pravdu kdokoliv dobře ví.
Víkendy u dědy a babičky jsou vždy dosyta krásné.

Česká republika

Uprostřed Evropy najdeme malinkou zemičku českou,
městečko nejedno zde nachází se, vesničky též.
Zemička pokryta horami, nejvyšší jmenuje se Sněžka,
náročné vystoupat tam, výšina zamrzlá je.

Většina území tvořena řekami, rybníky taktéž,
z vodnatých, překrásných řek, Vltava nejdelší jest.
Hladina Jizery blýskajíc se, hladina studené řeky,
přijedem se podívat zas, až vysvitne sluneční zář.

Příroda překrásná, skladajíc se převážně z listnatých stromů,
divoká zvířata tu, jeleni, prasata i vlk.
Potichu doufejme, že sluníčko rozzáří krajiny brzy.

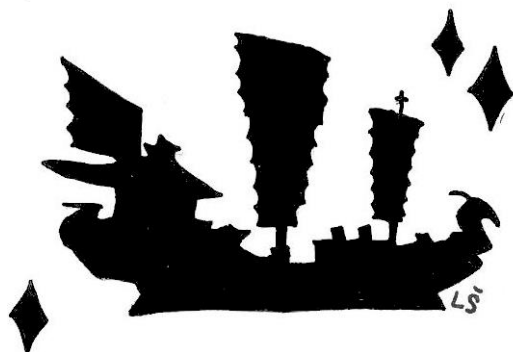
Svíčková pochoutkou je, uzené knedlíky též,
jakmile správnému Čechovi ukážeš buřtguláš pravý,
opravdu nelízneš ani a buřtguláš promarníš hned.

Neznámý cizinec objeven v městečku velikém jednou,
potkával hromadu neznámých zvědavých lidí,
potřeba pomoci působí nemravně opravdu silně,
ztracený úzkostný v městečku podlehl cizinec lidem.

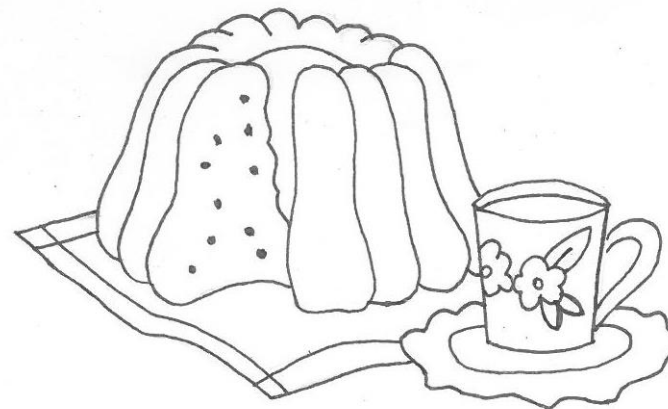
Začínal náladou klesati, přemýšlí o sestře, která,
ztracená utekla pět set let už minulost dávná,
cestoval nadále cestami, kamenné městečko v dáli,
doutajíc naděje potká ho, budoucnost čekajíc šťastná.

Ohavný neúspěch cizince bohužel potkal,
vydání cestami lodičkou strašnými vlnami zbývá,
hledání městečkem, uličky ztichnuté strachují se právě.

Sestřička nikoliv, naděje nestoupá cizinci vůbec,
cestuje nádherným městečkem Sumeru s moudrými lidmi,
naděje stoupajíc, sestřička v nesnázích, cizinec spěchá.

Jednoho krásného letního rána vzbudil se chlapec.
Chlapeček z postele vstal, utíkal snídani jíst,
snídaně lahodně chutnala, že nikdo odolat nesměl,
na stole dřevěném zde příjemně vonělo vše.

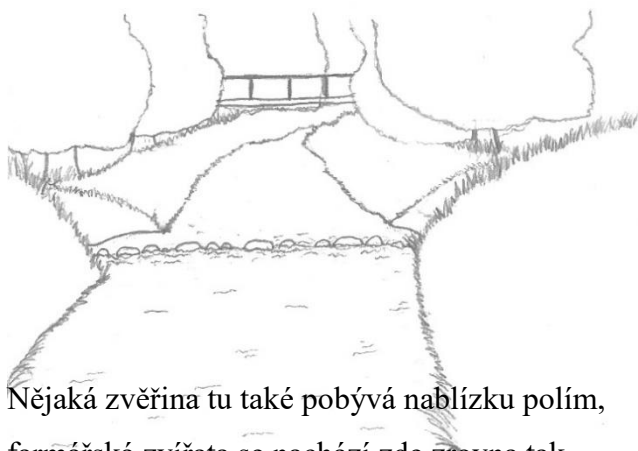
Vůně makové bábovky cítit na míle byla,
sousedé dokonce ven na dvorek spěchali hned,
aby vůni nejlepší bábovky cítili lépe.
Nejlepší, ptáte se proč, odpověď taková je:

chlapcova babička nejvíce voňavé, nejměkčí peče.
Pokaždé v sobotu na dvorek tu sousedé vylezou hned.
Nejlahodnější makové bábovky říká se všude,

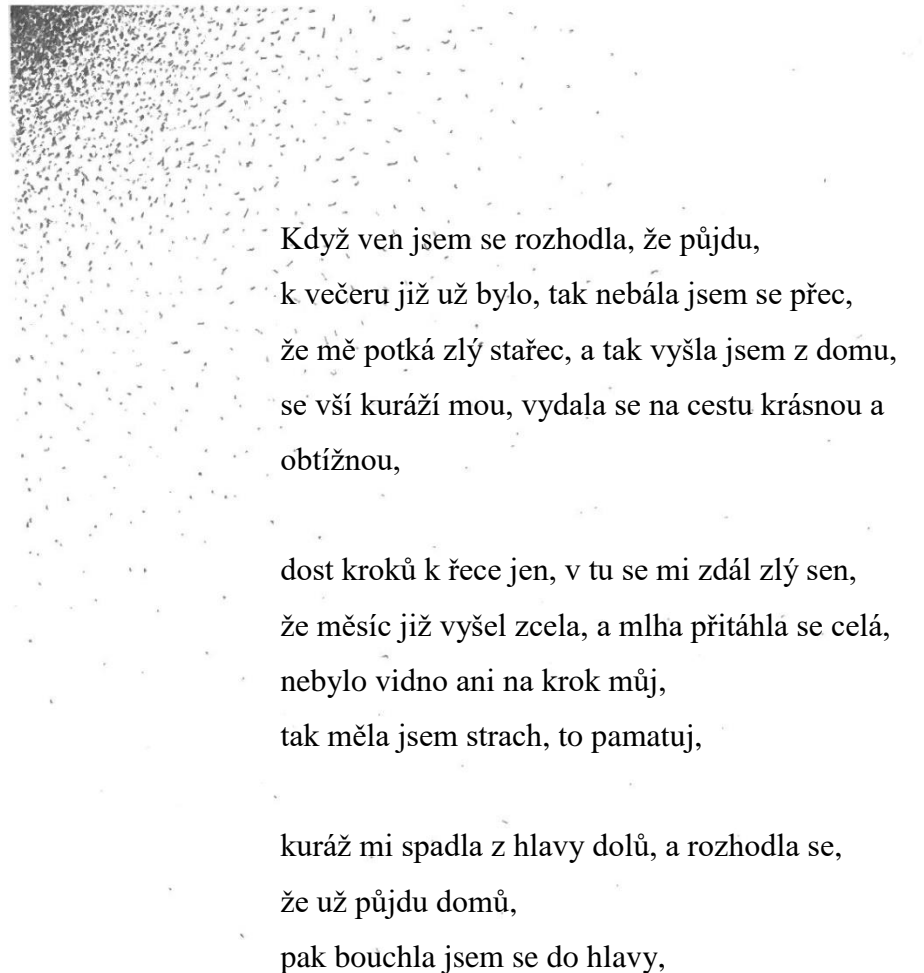
tradice drží se tu od vzniku vesnice už.
Babička od mala tento recept výtečný dělá,
bábovek nejméně sto upekla za život svůj.

Holedeč, toť jest ta vesnice nádherná kousek od Žatce,
vesnice to není moc známá a lidnatá dost.
Slabiku HO může ve slově Holedeč přeslechnout leckdo,
a proto častokrát je zaměněn Ledeč za ni.

Vesnice lidičky hodnými, ne zlými, je tolik plná,
Holedeč neboli Groß Halletitz malá ves je.
Přírody mračna tu moc nejsou, i přesto tu flóra bývá,
například potůček náš, Blšanka, u flóry je.

Nějaká zvěřina tu také pobývá nablízku polím,
farmářská zvířata se nachází zde zrovna tak.
Nechybí i vůně a pocit venkova, ne městský dojem,
obloha a noční klid, i ticho zde krásné je.
Z doby keltské se zde našly nějaké nálezy staré,
detektor na kovy můj koníček tudíž tak jest.

Když ven jsem se rozhodla, že půjdu,
k večeru již už bylo, tak nebála jsem se přec,
že mě potká zlý stařec, a tak vyšla jsem z domu,
se vši kuráží mou, vydala se na cestu krásnou a
obtížnou,

dost kroků k řece jen, v tu se mi zdál zlý sen,
že měsíc již vyšel zcela, a mlha přitáhla se celá,
nebylo vidno ani na krok můj,
tak měla jsem strach, to pamatuj,

kuráž mi spadla z hlavy dolů, a rozhodla se,
že už půjdu domů,
pak bouchla jsem se do hlavy,

kmen stromu stal mi v cestě,
probudila jsem se z mého snu,
a ráda byla přece.

Nejdražší stvoření, překrásná Severka, opouští nebe,
nemožné, abych se zlobila, Severka přinesla mi Tebe,
nepohasl plamínek zdobící zákoutí škaradé duše,
měsíce odchází, protahují nesnáze netuše nic.

Povalil bys mě na lukách, mačkajíc nesilné paze,
polibek nejsladší každého překvapí nejvíce tehdy,
neslyší-li branami člověka procházet samotné nervy,
netřeba tolika schopností k tomuto převelikých míti.

Kdo poslouchá, v království požiteků, připadají mu vstřícnými býti,
poslípce laskaví, toužební přenesou přes bránu city,
odvážné, vášnivé, pohledy koukajíc zdánlivě zpod sukně.

Tolika něžnýmá očima potají zahledíš se mi do tváře,
Nepohasl plamínek zdobící zákoutí spletených duší,
Severka, překrásné stvoření, v oblacích schovaná, dala mi Tebe.

Jdu velice zdlouhavou cestičkou k potůčku a myšlenky volné mám.

Nevidím na cestičku, jež celičkou projíti mám.

Zoufalým pohledem zadívám se na hlínu černoučkou, kterou pod nohama
skrývám.

Myšlenky mé hromadí se v hlavě, byly ukryté hluboko a teď na povrch vybíhají.

Jdu dál. Myšlenky mé chodící ven jsou rychlejší a rychlejší

a já snažící se myslet na ty nejlepší. Už kousíček od cíle jsem, zoufale jíst chci a
vodičku na jazýčku mít.

Už jsem tu! Potůčkem vodička průhledná protéká a nějaký kouř z ohníčku jde.

Přemýšlím, přemýšlím, jak ohníček vypukl tu.

Jediná patričná možnost, která mě napadá, je, že človíček cizácký prošel tu.

Říkám si, že človíček a býti tu, zde, v odlehlé té daleké oblasti, to se mi nezdá.
Avšak jednou jsem tu zahlédla cosi malého, sice z daleka, ale muselo to být i
nějaké zvíře.

Možná, že by zvířátko cizácké, třebaže ten vandrácký poutník opustil ho zde.

Možnost zdá se býti pravdivá, poněvadž poutníka vidím vycházejíc
z rozvleklých polí, poblíž potůčku mého. Poutník přiblížil se k potůčku a
do dlouhého mluvení jsme se dali.

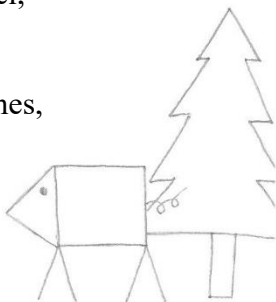

Myslivec Nováček zamířil divoké prase carcanem,
vystřelil jednou nic, vystřelil podruhé nic,
znova znova a znova vystřelil marně carcanem,
myslivec Nováček byl unavený a déšť lil,

párkrát ještě střelu zkusil, beznadějně očky prokroužil,
o konečné pokusy teď pokusil se myslivec, hled',
naposledy namířil, nehybně přiblížila se hlava prasete,
zeleným lesíkem šel pomalu potichu za strom,

sledoval Nováček prasátko celičkou dobu, co polehlo,
myslivec Nováček strach najednou překonal hned,
zahlídl mlád'ata bachyně divoké, rychle odešel,

naposledy zahájil lov na bachyni maminku dnes,
poslední rezavý náboj pušky trefil bachyni,
zoufalé kvičení strach mlád'ata bachyně maj.

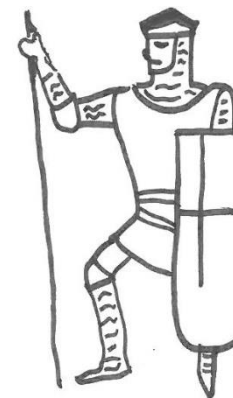

Včerejší nedosti radostný okamžik se stal,
nemocný udatný odvážný rytíř se na cestu dal, začátek všemožně
nezvyklý bojovník prozatím míti, na cestě cizí slyšel vlky výti

Poprvé ztraceně cestuje divokou krajinou vlčí,
v noci řeže tiše spaním dříví,
pozitíř vydá se odvážně na cestu rychle,
na trase rychle svojí závěť napíše

Ulehne nemluvně k zemi padajíc na kámen níže, hlučně zakřičí,
sevře ruce v pěsti,
poklidná výprava chrabrého rytíře u konce jest

Poslední klid zmizí v dáli tiše,
poslední chvějící hlásková spojení vyřčena býti, uzdravit rytíř
měl by pro příště chtíti.

Tančila samotná uprostřed paloučku naboso v kvítí,
kmitala chodidla navlhlá po paloučku,
chodidla dívenky vesnické, děvčete krásného, ladná,
větríček roztančil i trávu okolní, do rytmu se vlnila.

Tančila rytmicky uprostřed noci to pozdní,
Měsíček vystřídat sluníčko už chystal se,
hvězdičky ztráceli pomalu jasnotu svou,
upadly v oblohu nového dne nastávajícího.

Svobodu velikou cítila tančící dívka,
vzápětí svobodu vystřídal pocit to smutný,
Jasnoucí obloha říká jí dívence utíkej domů.

Děvčátko běželo, chodidla se jen míhala,
pospíchalo děvčátko, průšvihů vyhnout se chtělo,
vesnice daleko, krátí se noc, dorazilo včas?

THIS IS
ART

Uprostřed Šumavy najdeme malinkou vesničku tamní
nedaleko vesničky maličké stavení stojí
v tomto stavení přebývá Rostislav Nový
Rostislav miluje Markétu od vedle

V místním hostinci prodává hostinský Radek
zachvíli se ukázal v hostinci starosta města
starosta Zákutný zakončil návštěvu posledním pivem
Jakmile starosta zakončil návštěvu, odešel

Šumava nabízí hromadu výhledů přírody krásné
krajina napadlá kůrovcem postrádá krásu
základem pohledné krajiny zůstává bohatý porost

Rozkošná vlčata běhají místními lesy
Vlčata potkala medvěda na cestě šlapajíc kolem
Cítili riziko, vydali se tedy pryč

Prázdniny, to jsou dva měsíce v roce, kdy máme volno.

Začíná to všechno nádherný, poslední den

Třicátý to červen a domu se již jde, pohoda je tu.

A proto všichni jen vymýšlí, co dělat jde.

Většina mých známých odlétá na pobyt k moři a dál.

Někteří jsou zase zde a hrajou zajímavé hry.

I také prochází se venku a velmi se tak tím baví

Taky jsou tu tací, co leží a doma jsou jen.

A zbylí odjedou na týden na tábor daleko od mě.

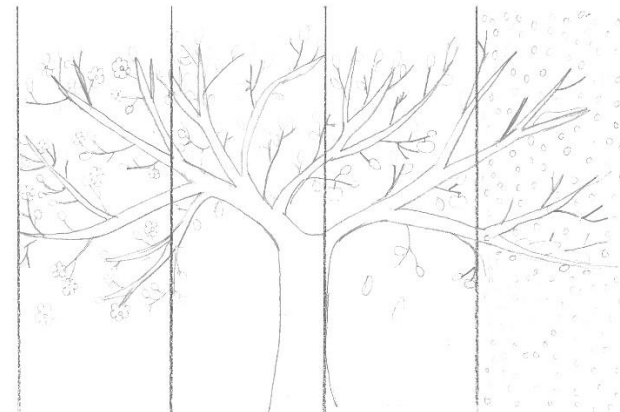
Já potom furt doma sám, co dělat fakt nevím já.

Ale něco se najde, toho bych opravdu se nebál přece.

Nestačím ohlédnout se a volno je zase pryč.

Blíží se už škola, to množství učení začíná nám všem.

To volno bych fakt chtěl zpět, nemusel bych učit se.

Zimo, velmi krásná, přesto krutá
přesně taková, taková umíš býti,
často býváš nevrhá, nebud' tiše mrzutá,
pohled', v dále jaro už se blíží.

Ledy, sněhy tají, vše živé se probouzí,
na dvorku ve stromku vrtá se žluna,
ptáci zpívají, ten zpěv z radosti vychází,
ničím se netají, že není to tvá fortuna.

Paprsky Slunce září na naše tváře,
a zlatý disk rozdává radost ve své teplé kráse,
jako by tu nikdy neměla být tvá bílá tváře,

a čas utíká jako divoké prase.

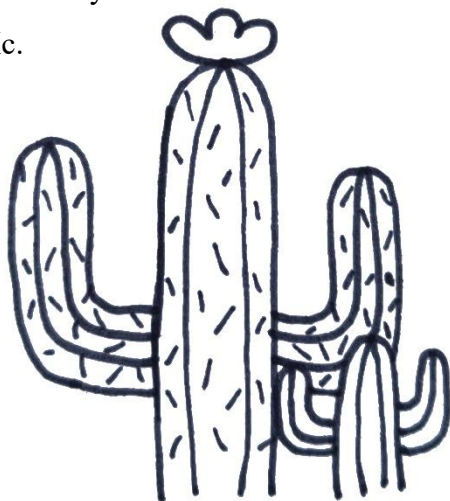
Ted' už na obloze prohání se barevní draci
a v dále tvé šaty bílé se opět vrací.

Otřesné nápady napadnou opilé jedince, a mě.
Podobně skončili zde, kaktusy plazejíc se.
Netuším časové rozhraní našeho pobytu zde, však.
Kráčeli bázlivě dál, zakopli, spadali jsme.

Tichoučkým šuštěním spadanych kaktusů lezeme dál v noc.
Kaktusy posunou se hlouběji temnotou pryč.
Náhlými, rychlými pohyby ovšemže lekáme se hned.
Hledáme, slídíme, však temnotou nezříme nic.

Dopředu, dozadu, různými stranami točíme se tak.
Najednou slyšíme hluk, hlavami víříme prach.
Hlasité jekoty, vráskoty slyšíme mnohokrát blíž, víc.

Křupnutí, plesknutí tu, chvíličku později tam.
Raději nedýchám, poslouchám děsivé šramoty za mnou.
Pomalu otáčím se, bohužel neužřím víc.

Babička dělala lívance voňavé lahodné jemné,
lívance smažící provoní kuchyni celou.
Znavený po tváři zjizvený zahleděn do noci marné,
žalostný hladový procházel pochmurnou celou.

Vlčata mlad'ounká písklata bezbranná zmizela v prach,
maminka vlčice zoufalá hledala marně.
Kojoti ztrápení hledajíc cokoliv čím zabít hlad,
vlčátka bezbranná lepší než běžící laně.

Zbloudilý chlapec hubený zděšený s krvavou tváří,
červené kapičky stékají po vlčí tlamě.
Mladý muž obličej zjizvený, na jehož hřích měsíc září,

třesouce popadne rukojeť, vystřelí z hlavně.
Opětne znavený po tváři zjizvený zahleděn do noci,
přemýšlí nad vlky, nad hladem i nad babičky lívanci.

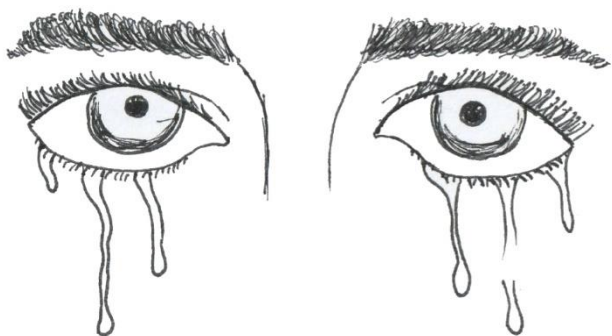

Chladného temného večera chmurného zaslechla jsem hlas.
Ledový objímal mě vítr ze všech stran.
Podzimní večerní procházky studené nebyly mým snem.
Sužuje myšlenka mne, nemít žádný sen.

Otráven ideou zlovolnou chorobou chodím tam zpět.
Nemajíc nikoho, kdo útěchy zabalí mě.
Maličké slzičky padají obrovským plujícím mrakům.
Vzhlédnutí nahoru mi naději půvabnou dává.

Mrazivě studené kapičky nepálí mne už.
Dětinské zbytečné mé myšlenky bláhové jsou.
Protože vše co je nádherné, nemusí zahlédnout oči.

Jinými způsoby lze sledovat skutečný svět.
Představy takové životem provází každého z nás.
Tíživé myšlenky necht' lhostejné zůstanou nám.

Malebné městečko uprostřed území našeho máme.
Moderní i historický střed, magicky kouzelný jest.
Ulice, náměstí, nábřeží, kavárny každému se zalíbí.
Vltava tečící tu náplavky omývá, hled'!

Přitéká zdaleka, plynule hladina poklidně teče,
klikatí městečkem až daleko na sever, kam?
K soutoku v Mělníce, kde nadšeně potkává Labe.
Zakončí putování své pražskými ulicemi zde.

Zapadne sluníčko, vychází měsíček, blýskají hvězdy.
Přichází tajemný svět, večerní nadešel čas.
Procházky tmavými uličkami vrhající děsivé tváře.

Večerní městečko je nabitě zvláštností svou,
dodává člověku energii děsivě příjemně klidnou.
Procházím vždycky tak, pražskými čtvrtěmi rád.

Zasněně oblohu sleduje, zorničky vesele září.
Samoten, potichu sní, tajemství života ví.
Nebude potřeba vědění, myšlenky minulé ztrácí.
„Konečně“, pomyslí si. Cítění, slad'oučký med.

Z trávníku ospale povstává, nadějí plněná hlava.
Počasí pochmurné mu náladu nezkazí již.
„Takovou novinou rodinu překvapím!“ troufale líčí
kaluži třpytivé, jež zrcadlo nahradí tak.

Poprvé obtíže nachází - zapomíná, slábnoucí mysl
chlapcova. Rodiče své nepozná, soucítí zle.
Najednou slabostí upadne, myšlenek kapička zbývá.

„Tajemství největší rozhlásit musíte, původci moji!
Tajemství života, co pohání dopředu nás...“
Nedokázal sdělení dokončit. Volností myšlenek omdlí.

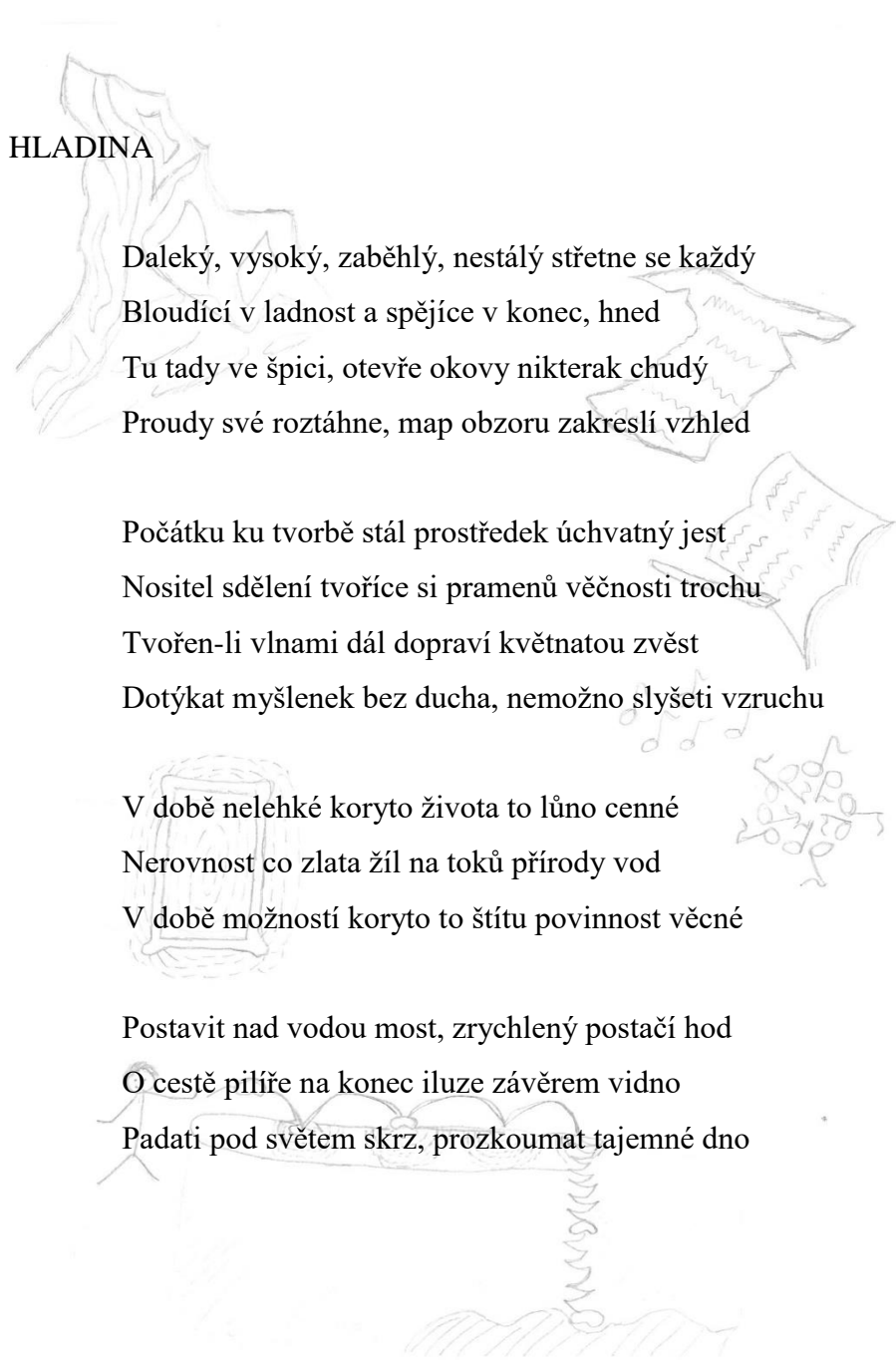
HLADINA

Daleký, vysoký, zaběhlý, nestálý střetne se každý
Bloudící v ladnost a spějíce v konec, hned
Tu tady ve špici, otevře okovy nikterak chudý
Proudy své roztáhne, map obzoru zakreslí vzhled

Počátku ku tvorbě stál prostředek úchvatný jest
Nositel sdělení tvořice si pramenů věčnosti trochu
Tvořen-li vlnami dál dopraví květnatou zvěst
Dotýkat myšlenek bez ducha, nemožno slyšeti vzruchu

V době nelehké koryto života to lúno cenné
Nerovnost co zlata žíl na toků přírody vod
V době možností koryto to štítu povinnost věčné

Postavit nad vodou most, zrychlený postačí hod
O cestě pilíře na konec iluze závěrem vidno
Padati pod světem skrz, prozkoumat tajemné dno

Mila babča umí hezky psát, vždycky píše dopis nám
Píše milý dopis zas, hodně štěstí přeje nám
Babča sedí v rychlíku, nemá svoji jízdenku
Babča hledá a hledá, čas se už krátí

Blížící se dozorčí, babča myslí, že vystoupí
Už je tu, barva černá, jízdenku chce dozorčí
Když vtom rychlík zastavil, inspektor koukl z okna
Babča běží a běží, inspektor jí nevidí

Babča umí taky péct nejlepší buchtu na světě
Tehle recept je tajný, prozradit nikomu ho nesmím
Babča upekla asi bábovku svou, voňavou, s cukříkem

Vůně zde já cítím, kolem nás čokoláda, med, áá
Teplou bábovku jí budu péct, nesu jí ji k svačině
Doufám, zítra o páté jí bude chutnat nejvíce

Nevíme, copak tu děláme, ztrácíme naději pouhou,
naleznem naději tu, anebo v dáli tam.

Kdepak naleznem naději vzdálenou, ztracenou zkouškou,
nejtěžší, nejhorší tou, zmařenou podlostí tvou.

Skončíme nakonec úplně na startu, na kterém stojím,
stojíme, čekáme tu, nakonec úplně sám.

Nevíme, hledáme naději v okolí, nechtějíc se vzdát,
nevidím, neslyším nic, poslouchám přírodní klid.

Ožívaj vzpomínky ztracené, minulost ztracená klidná,
ztracena minulost má, překladem zapomněl ji.

Jediná vzpomínka přetrvá, nejhorší, smutnější než tma,

jakousi musíme jít, abychom ztratili vše.

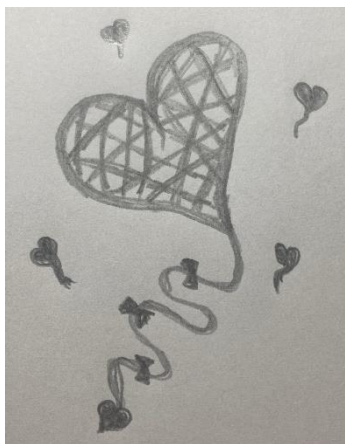
Všecičko vzdálené ztracené hluboko pohřbené smrtí,
kterou jsi zavinil ty, ublížen pravdivou hrou.

Ou to je krásně dnes, ou bude více slunce, já super krása
mám radost, dám volno, pálí krásněji, mám radost
Ou to je bájo, buď stále tak, mé srdce, má věrnost, tvá láska
ó jak je tvé srdce láskou plné i ta má bytost

Ó jak je láska tak zlá baba, má srdce mé v područí svém
mám hodně lásky ti dám srdce, žít volně, jíst zdravě
Žít doma, být venku, já budu žít venku, rád v srdci tvém
být či nebýt schopen lásky, také to je žít hravě

Síla je tíha velká moc, milá žena, krása muž, víno teče
ráno je teplé, modré nebe, vítr fouká, Bože
Kávu vařím, ven koukám, tvoje vůně je má radost, tvé meče

znám ten věčný boj, tvojí milost, tvou hrubost, láska téže
Zlá baba ó je ta láska, jak vítr hodný sluha, zlý člověk
žít bez jakékoliv lásky nedá se, nudný pravěk

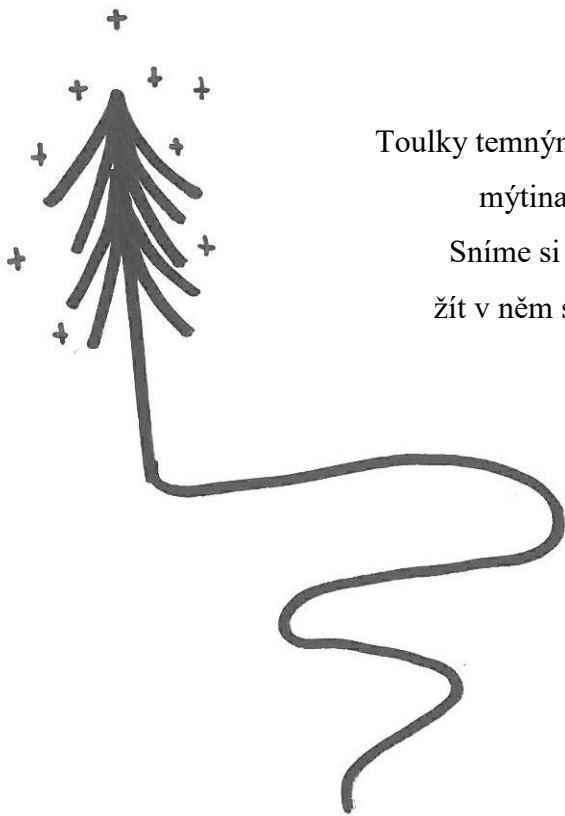
Na moři v dálce nachází se ostrov neznámý malý,
nejenom tajemný lid o tomto tajemství ví.
I děti i starší vypráví pohádku o tomto ráji,
o ráji na zemi mé, pod dekou přikrytý jen.

Mrazivé večery i přes to můj klid příjemný jen můj,
nestačím pomalu snít, utíká rychle ten čas.
Čas hodin říká mi, ať už jdu, já bych jen utekl a rad.
Zdá se být nemožné spát, nemohu to ještě vzdát.

Vzpomínej na ostrov každou noc, třeba se potkáme ještě
Dobrou noc, pošeptám ti pohádku na dobrou noc.
Vzpomínám, vzpomínám na zlé to ty časy, nestačím snít.

Zapomeň prosím tě teď, nekažme si tento den.
Na moři v dálce nachází se ostrov neznámý malý,
jenom tajemný lid o tomto tajemství ví.

Toulky temným lesem jsou jak sen,
mýtina vlídně volá mě tam.
Sníme si nádherně tenhle sen,
žít v něm spolu navždy chcem.

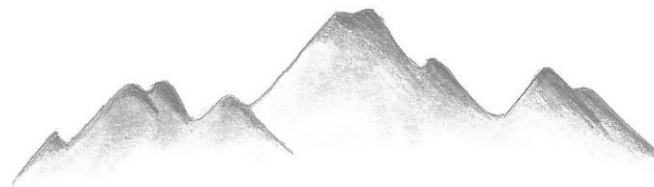
Skotsko

Překrásné vzpomínky s ruksakem společně prožité ty, já.
Kulturou schválena jsem horami, útesy též.
Obrovská skaliska, zdolaná s výhledem úžasným, kol tě
vysněný poklidný ráj, působí samotu mně.

Samotu nejradši prožívám bloudící v myšlenkách svých tu.
Přírodo, údolí půvabné s močály zde.
Botičky zmáčené lijáky, častěji objevíc se blesk.
Oceán omývá břeh, se jménem Atlanský jest.

Přírodo, zvířata překrásná běhají údolím sem, tam.
Šupiny, zobáky zde uvidím v okamžik ten,
vystoupá plující sluníčko schované v úkrytu ve tmě.

Zázraky dějíce netřeba v pohádkách předlouhých číst si,
postačí cestičku znát do krajů tajemných tam.
Závěrem dodávám, básnička zalíbit by se Vám mohla.

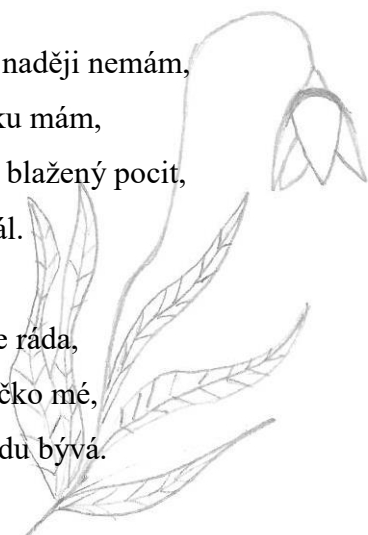

Temnotou někudy vydává se myšlení prazvláštní moje,
zaháním bezmocně jej daleko odejít pryč,
bezbranná malinká oproti myšlenkám protivným hlava,
nejednou vracejí ony momenty nevratné zlé.

Utíkám životem příšerným ukrutným, naději nemám,
ztratila významy jsem životní, smůličku mám,
některé chvílinky nevlastním radostný blažený pocit,
očima bytostí ale rozdávám úsměvy dál.

Obvyklé pocity nedávám najevo velice ráda,
poněvadž nezvyklé pro nešťastné srdéčko mé,
emoce vyjádřit upřímně obtížné opravdu bývá.

Pochopit chování své nelehké skutečně jest,
málokdy užívám života cenného, krátkého, mého,
myšlenky veselé však navždycky nemůžou být.

Překrásné kvetoucí rostliny rostoucí za lesíčkem naším,
provoní celičký háj omamným, úžasným snem.
Berušky, motýli a včeličky létali oblohou modrou
a pomalu nechali spát několik myšlenek mých.

Nechávat myšlenky protékat poklidným zákoutím dál,
zpomalit srdeční tep, nechat okolní svět.
Probudit stoletou představu, vzpomínky odhalit také,
odpustit bídníkům těm, co zkazili nádherný den.

Usínat s polštářem z květin, nejlepším pocitem vábí,
matrace tvořena z trav nenutí nikoho vstát.
Proudění pramene nebudí, zpevňuje předlouhý spánek.

Obličej zrosený jest, obloha propukla v pláč,
odcházet, utíkat, upadnout, opustit převzácný klid.
V takových matoucích dnech se musíme naučit žít.